

32001L0084

13.10.2001.

EIROPAS KOPIENU OFICIĀLAIS VĒSTNESIS

L 272/32

**EIROPAS PARLAMENTA UN PADOMES DIREKTĪVA 2001/84/EK
(2001. gada 27. septembris)
par tālāk pārdošanas tiesībām par labu mākslas oriģināldarba autoram**

EIROPAS PARLAMENTS UN EIROPAS SAVIENĪBAS PADOME,

ņemot vērā Eiropas Kopienas dibināšanas līgumu, un jo īpaši tā 95. pantu,

ņemot vērā Komisijas priekšlikumu ⁽¹⁾,

ņemot vērā Ekonomikas un sociālo lietu komitejas atzinumu ⁽²⁾,

saskaņā ar Līguma ⁽³⁾ 251. pantā izklāstīto kārtību un ievērojot Samierināšanas komitejas 2001. gada 6. jūnijā apstiprināto kopīgo dokumentu,

tā kā:

- (1) Autortiesību jomā tālāk pārdošanas tiesības ir cesijai nepakļautas un neatsavināmas grafiskās vai plastiskās mākslas oriģināldarba autora tiesībās attiecībā uz ekonomiskajām interesēm attiecīgā darba turpmākajā pārdošanā.
- (2) Tālāk pārdošanas tiesības ir produktīva rakstura tiesības, kas ļauj autoram/māksliniekam saņemt atlīdzību par darba turpmākajām pārdošanām. Tālāk pārdošanas tiesību objekts ir fiziskais darbs, proti, nesējs, kurā iemiesots aizsargātais darbs.
- (3) Tālāk pārdošanas tiesību mērķis ir nodrošināt, lai grafisko vai plastisko darbu autori gūtu daļību savu mākslas oriģināldarbu ekonomiskajos panākumos. Tās palīdz saglabāt līdzsvaru starp grafiskās vai plastiskās mākslas darbu autoru ekonomisko stāvokli un pārējo radošo personību ekonomisko stāvokli, kuri gūst labumu no viņu darbu tālāk izmantošanas.
- (4) Tālāk pārdošanas tiesības ir autortiesību neatņemama sastāvdaļa un veido būtisku autoru prerogatīvu. Šādu tiesību ieviešana visās dalībvalstīs atbilst vajadzībai nodrošināt radošās personības ar atbilstošu un standarta līmeņa aizsardzību.
- (5) Saskaņā ar Līguma 151. panta 4. punktu jāņem vērā kultūras aspekti, rīkojoties saskaņā ar citiem Līguma noteikumiem.
- (6) Bernes Konvencijā par literāro un mākslas darbu aizsardzību ir noteikts, ka tālāk pārdošanas tiesības ir pieejamas tikai tad, ja to atļauj tiesību akti tajā valstī, pie kuras pieder autors. Tādēļ šīs tiesības ir brīvprātīgas un uz tām attiecas

savstarpējības likums. No Eiropas Kopienu Tiesas precedentu tiesībām par Līguma 12. pantā noteikto nediskriminēšanas principu piemērošanu, kas atspoguļota 1993. gada 20. oktobra nolēmumā Apvienotajās lietās C-92/92 un C-326/92 *Phil Collins* un citi ⁽⁴⁾, izriet, ka uz valstu iekšējiem noteikumiem, kuros ir savstarpējības klauzulas, nevar balstīties, lai liegtu citu dalībvalstu pilsoņiem tiesības, kādas piešķirtas attiecīgās valsts autoriem. Šādu klauzulu piemērošana Kopienā ir pretrunā ar nediskriminēšanas principu, kas izriet no jebkāda veida diskriminācijas pēc pilsonības aizliegšanas.

- (7) Kopienas modernās un mūsdienu mākslas tirgus internacionalizācijas process, ko šobrīd paātrina jaunās ekonomikas rezultāti, tajā reglamentējošajā kontekstā, kurā nedaudzas valstis ārpus ES atzīst tālāk pārdošanas tiesības, nosaka to, ka Kopienai ārējā jomā ir būtiski uzsākt sarunas, lai padarītu obligātu Bernes Konvencijas 14.b pantu.
- (8) Šā starptautiskā tirgus pastāvēšanas fakts kopā ar tālāk pārdošanas tiesību trūkumu vairākās dalībvalstīs, kā arī pastāvošās atšķirības attiecībā uz valstu sistēmām, kuras atzīst šīs tiesības, ir būtisks pamats tam, lai noteiktu pārejas noteikumus attiecībā uz šo tiesību stāšanos spēkā un to būtisku reglamentāciju, kas ļaus saglabāt Eiropas tirgus konkurētspēju.
- (9) Tālāk pārdošanas tiesības šobrīd ir noteiktas valstu tiesību aktos lielākajā daļā dalībvalstu. Šādos likumos, ja tādi pastāv, vērojamas noteiktas atšķirības, kas skar aptvertos darbus, to personu loku, kas ir tiesīgas saņemt autoratlīdzību, piemēroto likmi, tālāk nodošanu, kas pakļauta autoratlīdzības maksai, un šo aprēķinu pamatu. Šādu tiesību piemērošanai vai nepiemērošanai ir ievērojama ietekme uz konkurences vidi iekšējā tirgū, jo tas, vai pastāv vai nepastāv pienākums maksāt, ņemot vērā tālāk pārdošanas tiesības, ir aspekts, kas jāņem vērā katrai personai, kas vēlas pārdot mākslas darbu. Tādēļ šīs tiesības ir faktors, kas papildina konkurences traucējumus, kā arī realizācijas novirzes Kopienā.
- (10) Šādām atšķirībām attiecībā uz tālāk pārdošanas tiesību pastāvēšanu un to, kā tās piemēro dalībvalstīs, ir tieša negatīva ietekme uz mākslas darbu iekšējā tirgus pareizu darbību, kā noteikts Līguma 14. pantā. Šādā gadījumā Līguma 95. pants veido pietiekamu tiesisko pamatu.

⁽¹⁾ OV C 178, 21.6.1996., 16. lpp., un OV C 125, 23.4.1998., 8. lpp.

⁽²⁾ OV C 75, 10.3.1997., 17. lpp.

⁽³⁾ Eiropas Parlamenta 1997. gada 9. aprīļa Atzinums (OV C 132, 28.4.1997., 88. lpp.), kas apstiprināts 1999. gada 27. oktobrī, Padomes 2000. gada 19. jūnija Kopējā nostāja (OV C 300, 20.10.2000., 1. lpp.) un Eiropas Parlamenta 2000. gada 13. decembra Lēmums (OV C 232, 17.8.2001., 173. lpp.). Eiropas Parlamenta 2001. gada 3. jūlija Lēmums un Padomes 2001. gada 19. jūlija Lēmums.

⁽⁴⁾ [1993] ECR I-5145.

- (11) Tā kā Līgumā noteiktie Kopienas mērķi ietver pamatu izveidi arvien ciešākai savienībai starp Eiropas tautām, sekmeļot ciešākas attiecības starp Kopienas dalībvalstīm un nodrošinot Kopienas valstu ekonomikas un sociālo progresu, kopīgi likvidējot šķēršļus, kas sadala Eiropu. Šajā nolūkā Līgums paredz izveidot iekšējo tirgu, ko raksturo šķēršļu atcelšana brīvai preču aprītei, iespējai brīvi sniegt pakalpojumus un brīvi veikt uzņēmējdarbību, kā arī izveidot sistēmu, kas nodrošinātu netraucētu konkurenci kopīgajā tirgū. Dalībvalstu likumu saskaņošana attiecībā uz tālākpārdošanas tiesībām dod ieguldījumu šo mērķu sasniegšanā.
- (12) Tā kā Padomes Sestā direktīva 77/388/EEK (1977. gada 17. maijs) par to, kā saskaņojami dalībvalstu tiesību akti par apgrozījuma nodokļiem — Kopēja pievienotās vērtības nodokļu sistēma: vienota aprēķinu bāze ⁽¹⁾ –, pakāpeniski ievieš Kopienas nodokļu sistēmu, kas cita starpā piemērojama mākslas darbiem. Nodokļu jomā pieņemtie pasākumi nav pietiekami, lai nodrošinātu mākslas tirgus saskaņotu darbību. Šo mērķi nevar sasniegt, neveicot saskaņošanu tālākpārdošanas tiesību jomā.
- (13) Tās atšķirības, kas pastāv tiesību aktu starpā, būtu jānovērš, ja tām ir traucējoša ietekme uz iekšējā tirgus darbību, un būtu jānovērš jebkādu jaunu šāda veida atšķirību rašanās. Nav vajadzības samazināt vai novērst tādas atšķirības, kas nevar ietekmēt iekšējā tirgus darbību.
- (14) Atšķirības valstu noteikumos attiecībā uz tālākpārdošanas tiesībām veido konkurences traucējumus un realizācijas novirzes Kopienā, kā arī izraisa nevienlīdzīgu attieksmi pret māksliniekiem atkarībā no tā, kur viņu darbi tiek pārdoti. Apskatāmajā jautājumā tādēļ ir starptautiski aspekti, kurus nevar pilnībā atrisināt ar dalībvalstu rīcību. Rīcības iztrūkums no Kopienas puses būtu pretrunā ar Līguma prasību izlabot konkurences traucējumus un nevienlīdzīgo attieksmi.
- (15) Lai ņemtu vērā atšķirības valstu normu starpā, ir jāpieņem saskaņojošie pasākumi attiecībā uz atšķirību dalībvalstu likumos tādās jomās, kur šīs atšķirības var radīt vai saglabāt traucētus konkurences nosacījumus. Tomēr ir jāveic saskaņošana katrā dalībvalstu likumu noteikumā attiecībā uz tālākpārdošanas tiesībām un, lai pēc iespējas lielāku jomu atstātu pašu valstu izlemšanai, pietiek ar to, ka saskaņošana notiek tikai ar tiem valstu noteikumiem, kuriem ir vistiešākā ietekme uz iekšējā tirgus darbību.
- (16) Šī direktīva tādējādi kopumā atbilst subsidiaritātes principa un samērīguma principa prasībām, kas noteiktas Līguma 5. pantā.
- (17) Saskaņā ar Padomes Direktīvu 93/98/EEK (1993. gada 29. oktobris) par autortiesību un dažu blakustiesību aizsardzības termiņu saskaņošanu ⁽²⁾, autortiesības saglabājas 70 gadus pēc autora nāves. Tāds pats termiņš būtu jānosaka attiecībā uz tālākpārdošanas tiesībām. Līdz ar to tālākpārdošanas tiesības var attiekties vienīgi uz modernās un mūsdienu mākslas darbu oriģināliem. Tomēr, lai tām dalībvalstu tiesību aktu sistēmās, kuras šīs direktīvas pieņemšanas laikā nepiemēro tālākpārdošanas tiesības par labu māksliniekiem, ļautu iekļaut šīs tiesības to attiecīgajās tiesību aktu sistēmās un turklāt ļautu uzņēmējiem šajās dalībvalstīs pakāpeniski pielāgoties iepriekš minētajām tiesībām, saglabājot to ekonomisko dzīvotspēju, attiecīgajām dalībvalstīm būtu jāatvēr ierobežots pārejas periods, kura laikā tās var izvēlēties nepiemērot tālākpārdošanas tiesības par labu tiesīgajiem mantiniekiem pēc mākslinieka nāves.
- (18) Tālākpārdošanas tiesību joma būtu jāpaplašina, attiecinot uz visiem tālākas pārdošanas gadījumiem, izņemot tos, kas veikti tiešā veidā starp personām, kas rīkojas privāti, nepiedaloties profesionālam mākslas tirgus speciālistam. Šīs tiesības nevajadzētu attiecināt uz tālākpārdošanas gadījumiem, ko veic privātas personas, muzejiem, kas nav domāti peļņas gūšanai un kas ir atvērti publikai. Attiecībā uz mākslas galeriju īpašo situāciju, kas iegādājas darbus tieši no autora, dalībvalstīm būtu jāatvēr izvēles tiesības veikt izņēmumu no šīm tālākpārdošanas tiesībām tādai darbu tālākpārdošanai, kas notiek trīs gadu laikā kopš to iegādes. Būtu jāņem vērā arī mākslinieku intereses, šādu izņēmumu ierobežojot līdz tādām tālākpārdošanām, kur tālākpārdošanas cena nepārsniedz EUR 10 000.
- (19) Būtu jāprecizē, ka šīs direktīvas veiktā saskaņošana neattiecas uz rakstnieku vai komponistu darbu oriģinālajiem manuskriptiem.
- (20) Būtu jānosaka iedarbīgi noteikumi, kas balstās uz to pieredzi tālākpārdošanas tiesībās, kas jau iegūta valstu līmenī. Ir jāapreķina autoratlīdzība kā procentuāla daļa no pārdošanas cenas, nevis no to darbu vērtības pieauguma, kuru sākotnējā vērtība ir pieaugusi.
- (21) Būtu jānosaka tās mākslas darbu kategorijas, uz kurām attiecas tālākpārdošanas tiesības.

⁽¹⁾ OV L 145, 13.6.1977., 1. lpp. Direktīvā jaunākie grozījumi izdarīti ar Direktīvu 1999/85/EK (OV L 277, 28.10.1999., 34. lpp.).

⁽²⁾ OV L 290, 24.11.1993., 9. lpp.

- (22) Autoratlīdzības nepiemērošana zem minimālā limita var palīdzēt novērst nesamērīgi augstas iekasēšanas un pārvaldīšanas izmaksas salīdzinājumā ar peļņu, ko gūst mākslinieks. Tomēr saskaņā ar subsidiaritātes principu dalībvalstīm būtu jāatļauj noteikt valstu limitus, kas ir zemāki par Kopienas limitu, tā, lai veicinātu jaunu mākslinieku intereses. Ja ir iesaistītas mazas naudas summas, šī atkāpe nevarētu ievērojami izpausties uz iekšējā tirgus pareizu darbību.
- (23) Šobrīd ievērojami atšķiras likmes, ko noteikušas atšķirīgās dalībvalstis tālākpārdošanas tiesību piemērošanai. Lai efektīvi darbotos modernās un mūsdienu mākslas iekšējais tirgus, nepieciešams, cik vien iespējams, noteikt vienotas likmes.
- (24) Lai samierinātu dažādās intereses, kas iesaistītas mākslas darbu oriģinālu tirgū, nepieciešams izveidot sistēmu, kas sastāv no konusveida likmju skalas vairākiem cenu diapazoniem. Ir svarīgi samazināt risku attiecībā uz tirdzniecības pārvietošanu un uz Kopienas noteikumu apiešanu attiecībā uz tālākpārdošanas tiesībām.
- (25) Tai personai, kas maksā autoratlīdzību, ievērojot principu, būtu jābūt pārdevējam. Dalībvalstīm būtu jāatvēl izvēles tiesības paredzēt atkāpes no šā principa attiecībā uz atbildību par samaksu. Pārdevējs ir tā persona vai tas uzņēmējs, kura vārdā tiek noslēgts pirkums.
- (26) Būtu jāpieņem noteikumi, kas paredz iespēju regulāri koriģēt limitu un likmes. Šim nolūkam ir jāuztic Komisijai uzdevums sastādīt periodiskus ziņojumus par tālākpārdošanas tiesību faktisko piemērošanu dalībvalstīs un par ietekmi uz Kopienas mākslas tirgu, kā arī attiecīgā gadījumā iesniegt priekšlikumus attiecībā uz šīs direktīvas grozīšanu.
- (27) Personas, kas ir tiesīgas saņemt autoratlīdzību, būtu jānosaka, pienācīgi ņemot vērā subsidiaritātes principu. Ar šīs direktīvas palīdzību nav jāveic darbības attiecībā uz dalībvalstu likumiem par tiesību pārņemšanu. Tomēr mākslinieka tiesīgajiem mantiniekiem būtu jāspēj pilnībā izmantot tālākpārdošanas tiesības pēc viņa nāves, vismaz pēc tam, kad beidzies iepriekšminētais pārejas periods.
- (28) Dalībvalstis ir atbildīgas par tālākpārdošanas tiesību reglamentāciju, jo īpaši attiecībā uz to pārvaldīšanas metodi. Šajā ziņā viena no iespējām ir tāda, ka pārvaldi veic autoritāšu aģentūra. Dalībvalstīm būtu jānodrošina, lai autoritāšu aģentūra strādātu caurskatāmā veidā un efektīvi. Dalībvalstīm ir arī jānodrošina, lai summas, kas paredzētas

autoritāšu, kuri ir citu dalībvalstu pilsoņi, tiktu reāli iekasētas un izdalītas. Šī direktīva neskar dalībvalstu noteikumus par iekasēšanu un izplatīšanu.

- (29) Tālākpārdošanas tiesību izmantošana būtu jāierobežo līdz Kopienas pilsoņiem, kā arī tādu ārzemju autoritāšu, kam tiesību akti viņu valstī, kuras pilsonis ir šis autors vai viņa tiesību pārņēmēji, ļauj šajā valstī aizsargāt dalībvalstu autoru un viņu tiesību pārņēmēju tālākpārdošanas tiesības. Dalībvalstij būtu jābūt izvēlei attiecināt šādas tiesības uz ārzemju autoritāšu, kuru pastāvīgā dzīvesvieta ir šajā dalībvalstī.
- (30) Būtu jāievieš pienācīgas procedūras darījumu uzraudzībai, lai ar praktiskiem līdzekļiem nodrošinātu to, ka dalībvalstis efektīvi piemēro tālākpārdošanas tiesības. Ar to saprot arī tiesības no autora puses vai viņa apstiprinātā pārstāvja puses iegūt jebkādu vajadzīgo informāciju no tās fiziskās vai juridiskās personas, kas atbild par autoratlīdzības maksāšanu. Dalībvalstis, kas paredz tālākpārdošanas tiesību kolektīvu pārvaldīšanu, var arī noteikt, ka vienīgi tās organizācijas, kas ir atbildīgas par šo kolektīvo pārvaldīšanu, ir vienīgās tiesīgās iegūt informāciju,

IR PIENĒMUŠI ŠO DIREKTĪVU.

I NODAĻA

DARBĪBAS JOMA

1. pants

Tālākpārdošanas tiesību objekts

1. Dalībvalstis par labu mākslas oriģināldarba autoram paredz tālākpārdošanas tiesības, kas definētas kā tādas neatsavināmas tiesības saņemt autoratlīdzību, no kā nevar atteikties arī iepriekš, kuras pamatā ir pārdošanas cena, kura iegūta no jebkādas darba turpmākas pārdošanas pēc tam, kad autors šo darbu pirmo reizi nodevis tālāk.

2. Tiesības, kas minētas 1. punktā, attiecas uz visām tālākpārdošanas darbībām, kurās kā pārdevējus, pircējus vai starpniekus iesaista profesionālus mākslas tirgus speciālistus, ko veic izsoļu nami, mākslas galerijas un kopumā visa veida mākslas priekšmetu tirgotāji.

3. Dalībvalstis var noteikt, ka 1. punktā minētās tiesības neattiecas uz tādu tālākpārdošanu, ja pārdevējs ir ieguvis attiecīgo darbu tieši no paša autora mazāk nekā trīs gadus pirms šīs tālākpārdošanas un ja tālākpārdošanas cena nepārsniedz EUR 10 000.

4. Autoratlīdzību maksā pārdevējs. Dalībvalstis var noteikt, ka kāda no 2. punktā minētajām fiziskajām vai juridiskajām personām, izņemot pārdevēju, viena pati ir atbildīga par autoratlīdzības samaksāšanu vai ka tā daļa šo atbildību ar pārdevēju.

2. pants

Mākslas darbi, uz kuriem attiecas tālākpārdošanas tiesības

1. Šajā direktīvā "mākslas oriģināldarbs" nozīmē grafiskās vai plastiskās mākslas darbus, tādus kā attēli, kolāžas, gleznas, zīmējumi, gravīras, estampi, litogrāfijas, skulptūras, gobelēni, keramikas izstrādājumi, stikla izstrādājumi un fotogrāfijas, ja tos ir izgatavojis pats mākslinieks vai ja tās ir kopijas, kas uzskatāmas par mākslas oriģināldarbu.

2. Mākslas darbu kopijas, uz kurām attiecas šī direktīva un kuras ierobežotos daudzumos izgatavojis pats mākslinieks vai kuras izgatavotas ar viņa atļauju, šajā direktīvā uzskatāmas par mākslas oriģināldarbiem. Šādas kopijas mākslinieks parasti ir sanumurējis, parakstījis vai citādā veidā pienācīgi apstiprinājis.

II NODAĻA

KONKRĒTI NOTEIKUMI

3. pants

Limīts

1. Dalībvalstis pašas nosaka mazāko pārdošanas cenu, sākot no kuras uz 1. pantā minēto pārdošanu attiecas tālākpārdošanas tiesības.

2. Šī mazākā pārdošanas cena nekādā gadījumā nedrīkst pārsniegt EUR 3 000.

4. pants

Likmes

1. Autoratlīdzībai, kas paredzēta 1. pantā, nosaka šādas likmes:

- a) 4 % par pārdošanas cenas daļu līdz EUR 50 000;
- b) 3 % par pārdošanas cenas daļu no EUR 50 000,01 līdz EUR 200 000;
- c) 1 % par pārdošanas cenas daļu no EUR 200 000,01 līdz EUR 350 000;
- d) 0,5 % par pārdošanas cenas daļu no EUR 350 000,01 līdz EUR 500 000;
- e) 0,25 % par pārdošanas cenas daļu, kas pārsniedz EUR 500 000.

Tomēr kopējā autoratlīdzības summa nevar pārsniegt EUR 12 500.

2. Atkāpjoties no 1. punkta, dalībvalstis var piemērot 5 % likmi attiecībā uz 1. punkta a) apakšpunktā minēto pārdošanas cenas daļu.

3. Ja noteiktā mazākā pārdošanas cena ir zemāka par EUR 3 000, tad dalībvalstis nosaka arī likmi, kas piemērojama pārdošanas cenas daļai līdz EUR 3 000; šī likme nevar būt mazāka par 4 %.

5. pants

Aprēķināšanas pamats

Pārdošanas cenas, kas minētas 3. un 4. pantā, ir cenas bez nodokļiem.

6. pants

Personas, kam ir tiesības saņemt autoratlīdzību

1. Autoratlīdzība, kas noteikta 1. pantā, ir maksājama darba autoram un saskaņā ar 8. panta 2. punktu pēc viņa nāves — viņa tiesīgajiem mantiniekiem.

2. Dalībvalstis var paredzēt 1. pantā minētās autoratlīdzības obligātu vai brīvprātīgu kolektīvo pārvaldīšanu.

7. pants

Trešo valstu pilsoņi, kuriem ir tiesības uz autoratlīdzību

1. Dalībvalstis nosaka, ka autori, kas ir trešo valstu pilsoņi, un saskaņā ar 8. panta 2. punktu viņu īpašumtiesību pārņēmēji lieto tālākpārdošanas tiesības saskaņā ar šo direktīvu un attiecīgās dalībvalsts tiesību aktiem vienīgi tad, ja tiesību akti tajā valstī, kuras pilsonis ir šis autors vai viņa tiesību pārņēmēji, ļauj šajā valstī aizsargāt dalībvalstu autoru un viņu tiesību pārņēmēju tālākpārdošanas tiesības.

2. Komisija, pamatojoties uz dalībvalstu sniegtajām ziņām, pēc iespējas drīz publicē orientējošu to trešo valstu sarakstu, kuras atbilst 1. punktā izklāstītajiem nosacījumiem. Šo sarakstu pastāvīgi atjaunina.

3. Jebkura dalībvalsts pret tādiem autoriem, kas nav dalībvalsts pilsoņi, bet kam šajā dalībvalstī ir pastāvīgā dzīvesvieta, var attiekties tāpat kā pret saviem pilsoņiem saistībā ar tālākpārdošanas tiesību aizsardzību.

8. pants

Tālākpārdošanas tiesību aizsardzības termiņš

1. Tālākpārdošanas tiesību aizsardzības termiņš atbilst Direktīvas 93/98/EEK 1. pantā noteiktajam termiņam.

2. Atkāpjoties no 1. punkta, tām dalībvalstīm, kuras nepiemēro tālākpārdošanas tiesības (13. pantā minētajā spēkā stāšanās dienā), tādu laika posmu, kas beidzas ne vēlāk kā 2010. gada 1. janvārī, netiek pieprasīts piemērot tālākpārdošanas tiesības par labu tiesīgajiem mantiniekiem pēc mākslinieka nāves.

3. Vajadzības gadījumā tādai dalībvalstij, uz kuru attiecas 2. punkts, var būt vēl atvēlēts līdz pat diviem gadiem, lai ļautu uzņēmējiem šajā dalībvalstī pakāpeniski pielāgoties tālākpārdošanas tiesību sistēmai, saglabājot savu ekonomisko dzīvotspēju, līdz tiek pieprasīts piemērot tālākpārdošanas tiesības par labu tiesīgajiem mantiniekiem pēc mākslinieka nāves. Vismaz 12 mēnešus pirms 2. punktā minētā perioda beigām attiecīgā dalībvalsts informē Komisiju, norādot iemeslus, lai Komisija pēc attiecīgas apspriešanās varētu sniegt atzinumu trīs mēnešu laikā pēc šādas informācijas saņemšanas. Ja dalībvalsts neievēro Komisijas atzinumu, tai viena mēneša laikā jāinformē Komisija un jāpamato šāds lēmums. Dalībvalsts paziņojumu un pamatojumu, kā arī Komisijas atzinumu publicē *Eiropas Kopienu Oficiālajā Vēstnesī* un nosūta uz Eiropas Parlamentu.

4. Gadījumā, ja 8. panta 2. un 3. punktā minētajos laikos tiek veiksmīgi noslēgtas starptautiskas sarunas, kas vērstas uz tālāk-pārdošanas tiesību paplašināšanu starptautiskā mērogā, Komisija iesniedz attiecīgus priekšlikumus.

9. pants

Tiesības saņemt informāciju

Dalībvalstis nosaka, ka trīs gadu laikā pēc tālāk-pārdošanas tādas personas, kuras ir tiesīgas saskaņā ar 6. pantu, var pieprasīt jebkuram 1. panta 2. punktā minētajam profesionālajam mākslas tirgus speciālistam sniegt jebkādas ziņas, kas var būt nepieciešamas, lai nodrošinātu autoratlīdzības samaksu attiecībā uz tālāk-pārdošanu.

III NODAĻA

NOBEIGUMA NOTEIKUMI

10. pants

Piemērojums laikā

Šī direktīva attiecas uz visiem oriģinālajiem mākslas darbiem, kā definēts 2. pantā, kurus 2006. gada 1. janvārī vēl aizsargā dalībvalstu tiesību akti autortiesību jomā vai kuri šajā datumā atbilst aizsargāšanas kritērijiem saskaņā ar šīs direktīvas noteikumiem.

11. pants

Pārskatīšanas klauzula

1. Komisija ne vēlāk kā 2009. gada 1. janvārī un pēc tam ik pēc četriem gadiem iesniedz Eiropas Parlamentam, Padomei un Ekonomikas un sociālo lietu komitejai ziņojumu par šīs direktīvas īstenošanu un ietekmi, jo īpaši pievēršot uzmanību modernās un mūsdienu mākslas tirgus konkurētspējai Kopienā, sevišķi attiecībā uz Kopienas situāciju saistībā ar atbilstošiem tirgiem, kuri nepiemēro tālāk-pārdošanas tiesības, kā arī māksliniecišķās jaunrades un vadības procedūru veicināšanai dalībvalstīs. Tā cita starpā pārbauda ietekmi iekšējā tirgū un tālāk-pārdošanas tiesību ieviešanas rezultātus tajās dalībvalstīs, kuras pirms šīs direktīvas stāšanās spēkā nepiemēroja šīs tiesības savos valsts likumos. Vajadzības gadījumā Komisija iesniedz priekšlikumus par minimālās robežas un autoratlīdzības likmju korigēšanu, lai ņemtu vērā nozares izmaiņas, priekšlikumus attiecībā uz 4. panta 1. punktā noteikto

lielāko summu, kā arī jebkādus citus priekšlikumus, ko tā uzskata par vajadzīgu, lai palielinātu šīs direktīvas efektivitāti.

2. Ar šo izveido Kontaktkomiteju. Tās sastāvā ietilpst dalībvalstu kompetento iestāžu pārstāvji. Tās priekšsēdētājs ir Komisijas pārstāvis, un tā rīko sanāksmes pēc priekšsēdētāja iniciatīvas vai pēc dalībvalsts deleģācijas pieprasījuma.

3. Komitejas uzdevumi ir šādi:

- rīkot konsultācijas par visiem jautājumiem, kas izriet no šīs direktīvas piemērošanas,
- atvieglot informācijas apmaiņu starp Komisiju un dalībvalstīm attiecībā uz atbilstošajiem jauninājumiem Kopienas mākslas tirgū.

12. pants

Īstenošana

1. Dalībvalstīs stājas spēkā normatīvie un administratīvie akti, kas vajadzīgi, lai līdz 2006. gada 1. janvārim izpildītu šīs direktīvas prasības. Dalībvalstis par to tūlīt informē Komisiju.

Kad dalībvalstis pieņem šos pasākumus, tajos ietver atsauci uz šo direktīvu vai arī šādu atsauci pievieno to oficiālajai publikācijai. Dalībvalstis nosaka paņēmienus, kā izdarāmas šādas atsauces.

2. Dalībvalstis dara Komisijai zināmus savu tiesību aktu noteikumus, ko tās pieņem jomā, uz kuru attiecas šī direktīva.

13. pants

Stāšanās spēkā

Šī direktīva stājas spēkā tās publicēšanas dienā *Eiropas Kopienu Oficiālajā Vēstnesī*.

14. pants

Adresāti

Šī direktīva ir adresēta dalībvalstīm.

Briselē, 2001. gada 27. septembrī

Eiropas Parlamenta vārdā —

priekšsēdētāja

N. FONTAINE

Padomes vārdā —

priekšsēdētājs

C. PICQUÉ